

# mari jungstedt

**SULJETTU HUONE**

Suomentanut Petri Stenman



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos  
*Det slutna rummet*

Copyright © Mari Jungstedt, 2023  
Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-47542-2

**OTAVA**  
**KIRJAPAINO**  
Keuruu 2023



*Lena Allerstamille, aina viisas ja lämmin.  
Kiitos kaikesta, mitä minulle annat.*



Mälarenin rannalla seisoivat rivissä komeita taloja, joista monilla oli lehtevät puutarhat ja yksityiset uimalaiturit. Siellä täällä oli pieniä rantakaistaleita, joista muodostui yhteismaa, niin että ihmiset, jotka eivät omistaneet miljoonahuviloita, saattoivat päästä veden äärelle.

Mies oli tullut sinne tuntia aiemmin ja asettunut kalliolle turvallisen välimatkan päähän talosta, jonne kuitenkin näkyi hyvin. Naisella oli tapana käydä uimassa suunnilleen samaan aikaan joka aamu, niin kesällä kuin talvella. Nyt mies odotti, että tämä ilmestyisi paikalle. Hän kaatoi vielä kupillisen kahvia termos-pullostaan ja nosti maksapasteijavoileivän foliopaketista.

Hän haukkasi voileipää ja tarkasteli modernia huvilaa, jonka lasiseinät antoivat järvelle. Siinä oli monta terassia eri kerroksissa ja reilunkokoinen puinen laituritaso aivan vesirajassa. Siellä oli pieni savupiipullinen lasirakennus, jonka hän oletti saunaksi. Vieressä laiturissa oli myös hulppea moottorivene, jonka katolla oli flybridge, eli lisäohjaamo ja aurinkokansi.

Hän keskeytti pureskelun ja laski voileipää pitelevän käteensä. Hahmo kylpytakissa oli ilmestynyt ylimmän kerroksen terassille ja alkanut laskeutua portaita kohti laituria. Sydän takoi tiuhemmin rintakehässä. Nopeasti hän laski kahvikupin sileälle kallionnyppylälle ja laittoi loput voileivästä takaisin folioon.

Kurotti kiikarit käsiinsä. Juuri se nainen. Pitkät kiharat punaiset hiukset oli sidottu tupsuksi päälle. Vartalo oli valkoinen ja hoikka, ja hän oli pukeutunut siniseen kylpytakkiin, jonka oli solminut tiukasti vyötärönsä ympärille.

Aurinko paistoi, joten lämpötila oli melko miellyttävä, vaikka oli vasta vapunpäivä ja edelleen varhainen aamu. Mies arvioi asteita olevan noin kahdeksantoista, mutta vedessä niitä ei kaikei ollut kahtatoista enempää.

Alhaalla laiturilla nainen solahti ulos kylpytakistaan, ripusti sen kaiteelle saunan seinälle ja harppoi riuskasti vettä kohti. Sekuntiakaan empimättä hän laskeutui uimaportaita ja hyppäsi järveen. Hän ui jonkin matkaa ennen kuin kääntyi takaisin. Mies huomasi, ettei hän painanut päätään pinnan alle. Ei kai halunnut kastella hiuksiaan.

Uinnin jälkeen hän kietoi takin ympärilleen. Mies luuli, että hän kiiruhtaisi takaisin taloon, mutta hän kaivoikin matkapuhelimen esille ja meni saunaan.

Mies innostui, tunki voileivän jämän suuhunsa, kulautti kahvinlopun kurkkuunsa ja keräsi ripeästi tavaransa, nosti repun selkäänsä ja kiiruhti polulle, joka kulki rantaviivaa myöten talolle päin.

Päästyään tontille ja pikkuportille, jonka kyltissä luki *Yksityinen*, hän seisahtui hetkeksi. Hän katseli ympärilleen, yhtään ihmistä ei näkynyt. Kello ei ollut kahdeksaa enempää. Sitä paitsi oli pyhäpäivä, monien juhlistamaa vapunaattoa seuraava päivä. Naapurit olivat takuulla edelleen unten mailla. Samoin kuin muut perheenjäsenet.

Hän päätti ottaa riskin, meni tontille, kyyristyi pensaiden taakse ja kiiruhti kohti laituria. Hän kuuli naisen äänen, tämä istui saunassa puhumassa jonkun kanssa. Heleä nauru kaikui seinän läpi. Varovasti hän hiipi kohti rakennusta, kiersi toiselle

puolelle, kääpertyi kokoon lasiseinän viereen niin että jäi saunan kiukaan taakse näkymättömiin.

Nainen istui pois päin kääntyneenä alimmalla lauteella ja katseli järvelle. Kylpytakin hän oli ottanut päältään. Musta uimapuku oli selästä syvään uurrettu, ja mies näki hänen vaalean ihonsa, miltei luonnottoman valkoisen pienine, hentoine pisamiineen. Nyt mies pystyi vaikeuksitta kuulemaan, mitä hän sanoi.

*– Niin, eikö tulekin hyvä? Sittenhän voimme juoda samppanjaa, seurustella ja avata lahjat siellä, ennen kuin lähdemme ravintolaan. Olen suunnitellut, että tekisimme viikonloppuna myös muutaman retken.*

Hän vaikeni ja tuntui kuuntelevan puhekuppaniaan.

*– Niin, tiedän että Simon arvostaa sitä. Silloin voimme tarjota lounaan vasta Kalkladanissa.*

Hän piti taas tauon.

*– Totta kai. Minähän lähden Gotlantiin helatorstain pitkäksi viikonlopuksi, joten voin suunnitella kaikessa rauhassa.*

Hän naurahti, kun puhekuppani esitti jonkin kommentin.

*– Niin, tiedän että olen kontrollifriikki. Mutta perjantaihan on välipäivä niin että saan neljä päivää aikaa valmistella kaiken, juhlista tulee täydelliset.*

Mies kuunteli jatkoa keskittyneesti, yhä tyytyväisempänä tietoihin, joita nainen hänelle antoi. Täydellistä tosiaan, hän ajatteli.

Hän tunsu perhoset vatsassaan. Tilanne oli liian hyvä ollakseen totta. Hän nousi varovasti ja hiipi nopeasti paikalta. Hän oli pohtinut asiaa kauan, väännellyt ja käännellyt eri vaihtoehtoja.

Nyt hän tiesi täsmälleen, miten toimisi.





*Paksuja, harmaanmustia* pilviä kasaantui taivaalle karua niemeä ympäröivän laajan meren ylle. Ne sulautuivat horisonttiin, pyyhkivät rajan pois. Gotlannin uloimman koilliskärjen aution niemimaan hiljaisuus soi hänelle tavallisesti rauhan, mutta juuri nyt se tuntui vain pahaenteiseltä. Oli merkillistä, kuinka asiat muuttuivat hänen mielialansa myötä. Ikään kuin hänen kantamansa sisäinen pimeys olisi värjänyt luonnon.

Hän seiso i kukkulan laella alapuolellaan vanha kivilouhos, jota ei ollut käytetty yli viiteenkymmeneen vuoteen. Edessä levittäytyi maisema: kivinen ja silmin nähden karu, ja loputon meri kolmessa ilmansuunnassa. Meressä aallot liikkuivat edestakaisin, piiskasivat ilmoille valkoista vaahtoa. Tuuli näytti yltyvän. Täällä ei ollut autoja eikä ainuttakaan ihmistä.

Olivia Wide pohti avioliittoaan, joka ei enää tuntunut itsestään selvältä. Hän ja Simon olivat pitäneet yhtä yli neljänne vuosisadan. Avioliitossa oli ollut omat haasteensa, mutta hän oli taistellut kaikki nämä vuodet saadakseen kaiken toimimaan.

Olivia olisi voinut ottaa kenet tahansa, hän oli sekä kaunis, sivistynyt että vauraasta suvusta, jossa mistään ei ollut puutetta. Vaikka hänellä oli ollut monta rikasta ihailijaa, hän oli valinnut Simonin. Miehen, joka näytti hyvältä ja jolla oli elämä järjestyksessä, mutta iloisen pinnan alle kätkeytyi pimeys. Aika ajoin

hän kärsi univaikeuksista ja masennuksesta. Jollain lailla se oli houkutelut Oliviaa, tuntunut jännittävältä. Mutta Simonilla oli strutsin mentaliteetti, hän vältti konflikteja, ei halunnut puhua vaikeuksista vaan mieluummin teeskenteli, ettei niitä ollut.

Yritettyään jokusen kerran saada Simonin menemään terapiaan Olivia oli luovuttanut ja ajatellut, että hänen pitäisi vain oppia sietämään miehensä välttelevää käytöstä. Simonissa oli niin monta hyvää puolta. Hän oli hauska ja spontaani, hänen ympärillään tapahtui aina. Kun hän oli sopivalla tuulella, hänestä tuli nopeasti juhlien keskipiste.

Kuolinisku oli tullut vastikään, pari viikkoa ennen kuin Simon täyttäisi viisikymmentä. Se oli romahduttanut Olivian koko olemassaolon. Nyt hän oli aivan eksesyksissä. Hän tunsi itsensä pieneksi tytöksi, joka oli paiskattu tuntemattomaan pimeyteen.

Yöt läpeensä hän makasi valveilla ja tuijotti kattoon. Ajatukset säntäilivät sinne tänne. Kuinka hän suhtautuisi siihen, mitä oli saanut tietää? Petoksen takia hän halusi jättää Simonin äkillisesti ja tehdä lopun kaikesta.

Siitä tulisi vaikeaa. Ei ainoastaan sen tosiasian vuoksi, että heillä ei ollut avioehtoa, joten jos he eroaisivat, Simonilla olisi oikeus puoleen heidän omaisuudestaan, huolimatta siitä, että nimenomaan Olivia oli maksanut kaiken. Rahat olivat tulleet häneltä. Vaikka Simonin suku oli kohtalaisen varakas ja omisti viehättävän kiinteistön Tukholman saaristossa ja Simon johti omaa yritystä, jolla Olivia oletti menevän hyvin, hänen omaisuutensa ei ollut lähelläkään Olivian varallisuutta. Olivian ei ollut koskaan tarvinnut huolehtia toimeentulostaan, ei hän siksi töitä tehnyt. Vaikka puolet hänen omaisuudestaan lankeaisi mahdollisessa erossa Simonille, hän ei luultavasti huomaisi sitä taloudestaan. Lapsiinkaan ero ei vaikuttaisi mainittavasti. He olivat

muuttaneet pois kotoa, olivat vakituisissa suhteissa ja uppoutu-  
neet täysin omaan elämäänsä. Hänestä itsestään tuntui miltei  
mahdottomalta jatkaa. Kuinka hän voisi saada takaisin luotta-  
muksen Simoniin, luottamuksen, jota hän niin paljon tarvitsi?  
Olivian talous oli aina ollut vakaa, mutta hänellä oli kova tarve  
olla vakaa myös henkisesti.

Oliko muuta ulospääsyä kuin avioero? Ajatus siitä mer-  
kitsi niin paljon kaikkea raskasta, etenkin käytännön asioissa.  
Kuinka hän selviäisi asuessaan yksin isossa Mälärhöjdenin  
talossa? Gotlannin kesäasunnossa? Veneessä? Tunturimökillä?  
Hän ei hemmetti soikoon tiennyt edes, kuinka sauna pantiin  
päälle tai lippu nostettiin salkoon. Miten uima-allas toimi,  
kuinka vene käynnistettiin tai autoon lisättiin öljyä? Mitä hän  
tekisi, jos tulisi sähkökatko, viemäritukos tai sataisi kinoksit-  
tain lunta, joka pitäisi lapioida sivuun? Häntä kauhistutti ajatus  
arkipäivästä, jossa hän tulisi töiden päätyttyä tyhjään, pimeään  
kotiin, nukkuisi yksin isossa parivuoteessa tai laittaisi itse päi-  
vällistä. Menisikö hän Tinderiin 53-vuotiaana? Minkälaiset  
mahdollisuudet hänellä olisi tavata joku kaikkien mätämunien  
joukosta? Hänen ihonsa nousi kananlihalle, kun hän ajatteli  
sinkkuystävättäriensä kuvauksia katastrofitreffeistä epäsiis-  
tien, epävarmojen, hermostuneiden miesten kanssa, joihin he  
olivat tutustuneet netissä.

Täällä Bungenäsissä Olivia oli syönyt edellisiltana päiväl-  
listä naapurinrouvan kanssa ja kertonut tälle jonkin verran  
Simonista, vaikka he eivät olleet tunteneet toisiaan erityisen  
kauan. He olivat juoneet runsaasti viiniä, ja niin oli yksi asia joh-  
tanut toiseen. Mutta tärkeimmän hän oli pitänyt sisällään. Aihe  
oli liian iso ja tuskallinen.

Hän huokaisi syvään ja laittoi kädet puuskaan. Silitti itseään  
kuin rauhoittaakseen levottomat ajatukset.

Hänen silmänsä seurasivat horisonttiviivaa. Muutaman kilometrin päässä pohjoisessa oli Fårösund ja kauempana idässä Riianlahti. Vaikka hän rekisteröi karun, koskemattoman maiseman kauneuden ympärillään, hänen tavallisesti tuntemansa tyyneys oli tiessään. Nyt oli vain rauhattomuus ja huoli. Oliviaa värisytti. Vuodenaikaan nähden oli poikkeuksellisen koleaa.

Ja hänen sisällään oli sitäkin kylmempi.

*Ruohonleikkuri käynnistyi* tutulla pörinällään. Anders Knutas alkoi mennä tavallista ralliaan pitkin nurmikkoa. Kuinka monta kertaa hän olikaan tehnyt saman? Kävellyt kierroksen toisensa jälkeen omissa ajatuksissaan samalla kun hänen silloinen tanskalainen vaimonsa Line oli puuhaillut keittiössä ja omistautunut lapsille. Hän katsoi vanhalle kesämökilleen. Nyt Karin istui ulkona tuolilla ja torkkui auringossa. Kädet lepäsivät ristissä pyöreällä vatsalla. Alkoi tuntua epätodelliselta.

Kuva Linestä raskaana vilahti mielessä. Kuinka etäiseltä se tuntuikaan. Kuin toinen elämä. Heidän kaksosensa, Petra ja Nils, olivat aikuisia ja asuivat mantereella, uppoutuneina omiin asioihinsa. Line oli palannut Tanskaan ja asui Kööpenhaminassa uuden miehen kanssa.

Karin oli kaikilla mahdollisilla tavoilla kovin erilainen kuin Line. Pieni ja hoikka, tummatukkainen ja melkein viisitoista vuotta nuorempi kuin Anders. Hänen lähin työtoverinsa, joka oli ollut pitkään pidättyväinen, salaperäinen ja pitänyt matalaa profiilia. Erottuaan Linestä Anders oli ollut tovin yksinäinen ja raskasmielinen, sen jälkeen he olivat alkaneet tapailla. Ja vähitellen Karin paljasti, että oli ollut jo kauan rakastunut kollegaansa. Ja että hänellä oli tytär, joka oli annettu adoptoitavaksi, koska lapsi oli raiskauksen tulos. Nyt Karin ja Hanna pitivät yhteyt-

tä, mistä Anders oli iloinen. Heillä oli hyvä yhdessä, hänellä ja Karinilla. Hienoa, mutta toisella tavalla kuin Linen kanssa.

Ja nyt hänestä siis tulisi isä elämän syksyssä, se oli surrealistista ja käsittämätöntä. Vauvaa odotettiin kuuden viikon kulu-  
tua, lähtölaskenta oli alkanut.

Toki Knutas oli sitä mieltä, että siitä tulisi hauskaa, vaikka aluksi hän oli ollut skeptinen. Hän oli hiljattain täyttänyt kuusikymmentäviisi ja odottanut rauhallisia ja huolettomia eläkepäiviä parin vuoden kuluessa. Hän työskenteli edelleen kokopäiväisesti mutta suunnitteli vähentävänsä, aluksi ehkä pitämällä vähintään perjantait vapaina niin että voisi ajaa tänne maalle halutessaan jo torstai-illalla, puuhailla puutarhassa, saada aikaa lukemiseen, hommailuun vanhan autonsa kimpussa, sanaristikoiden ratkomiseen ja radion kuunteluun kenenkään valittamatta liian kovasta volyyimista. Nauttia elämästä kaikessa rauhassa ilman valtavia vastuita.

Nyt häntä odottikin aivan toisenlainen elämä. Knutas ei voinut kieltää tärisevänsä jonkin verran tehtävän edessä. Mutta Karinin takia hän oli suostunut pitämään lapsen, ja hän oli päättänyt, että tekisi kaikkensa saadakseen kokonaisuuden toimimaan. Petra ja Nils ja Hannakin olivat jo tarjoutuneet lapsenvahdiksi, luoja kiitos, niin hän ja Karin voisivat ainakin joskus päästä pois ja olla kahden kesken. Mutta siihen menisi tietysti aikaa. Täytyisihän vauvan ensin oppia juomaan tuttipullosta ja tottua siihen, että muut pitivät hänestä huolta. Kuinka kauan kestäisi ennen kuin vauvan saattoi jättää toisten kontolle viikonlopuksi? Puoli vuotta? Vuoden?

Hän yritti turhaan muistella, kuinka asia oli ollut Petran ja Nilsin kohdalla. Oli kummallista, miten sitä unohti, hän ajatteli ja näki kaksoset vauvoina mielessään. Koska Line lopetti imetämisen? Koska lapset lakkasivat käyttämästä vaippoja? Tuttitia?

Mitkä olivat heidän ensimmäiset sanansa? Hän ei muistanut, mikä tuntui hieman surulliselta.

Knutas sammutti ruohonleikkurin, ja tuli hiljaista. Hän katsoi lepotuoliin nukahtanutta Karinia. Karin näytti niin rauhalliselta ja tyytyväiseltä, Knutas tiesi, kuinka onnellinen hän oli päästessään taas äidiksi. Saadessaan kokea lapsen ensimmäiset askeleet, ensimmäiset sanat. Tarvitsematta antaa vauvaansa pois.

Luottavaisuuden tunne levisi Knutaksen sisällä. He olivat molemmat aikuisia, kypsiä ihmisiä, ja heillä oli kaikki edellytykset. Eläkeläisenä hän saisi aikaa omistautua omalle lapselleen, eikä lastenlapsille kuten kaikki muut. Itsekseen hän hieman hihitti ajatukselle. Ei ollut mitään järkeä olla huolissaan tulevaisuudesta, voitotella sitä, miten kävisi kun lapsi varttuisi niin vanhan isän seurassa. Hän nauttisi siitä niin kauan kuin sitä kestäisi.

*Olivia alkoi* laskeutua mäennyppylältä. Ihmisiä ei näkynyt missään. Sesongin alkuun oli vielä muutama viikko. Hän oli tullut yksin kesäasunnolle, juuri kuten oli päättänyt ennen kuin oli saanut tietää Simonin salaisuudesta. Hän rakasti heidän vastarakennettua, arkkitehdin piirtämää yksikerroksista vapaa-ajantaloaan, siinä oli puuta ja betonia, ja hillityt värit sulautuivat luontoon. Hän viihtyi yksinkertaisissa, harmaan soinnittomissa sävyissä, jotka muistuttivat gotlantilaista kalkkikiveä.

Mutta nyt viihtyisyys oli kuin pois pyyhkäisty

Edellisiltana kun hän oli tullut myöhään kotiin naapurin kanssa nautitun päivällisen jälkeen, hän oli tuntenut itsensä jopa pimeänaraksi aikoessaan mennä nukkumaan. Sellaista hän ei ollut koskaan kokenut. Kun hän seisoj pelkässä yöpaidassa ja aikoi vetää verhot olohuoneen ikkunoiden eteen, hän oli ollut näkevinään vilauksen hahmosta, joka liikkui tontin kitukasvuisten mäntyjen välissä. Pelko oli ottanut heti otteeseensa. Heidän tonttinsa sijaitsi erillään ja vietti vanhan kivilouhoksen ja meren suuntaan. Täällä ihmiset eivät talsineet vahingossa. Sitä paitsi heidän niemellään oli toistaiseksi melko vähän ihmisiä, useimmat tulivat vasta juhannukseksi.

Hän oli nopeasti vetänyt verhot kiinni ja sammuttanut valot, asettanut ikkunan toiselle laidalle, taittanut verhoa syrjään ja



kurkistanut raosta varovasti ulos. Tähyillyt pimeyteen näkemättä mitään. Luultavasti hän oli vain kuvitellut. Mutta pitkän tovin hän makasi valveilla sängyssä ja kuulosteli ääniä. Epämiellyttävä tunne jäi elämään.

Oikeastaan oli aivan absurdia, että hän oli tullut tänne suunnittelemaan Simonin lähestyviä viisikymmenvuotisjuhlia, vaikka tämä oli juuri aiheuttanut hänelle niin kovan järkytyksen ja surun. Mutta Olivia toteutti kaiken, mitä oli päättänyt. Oli vain otettava päivä kerrallaan. Ei hätiköityjä päätöksiä kiihdyksissä. Yritettävä ajatella rationaalisesti. Huolimatta särkevistä paakusta rinnassa hän vei valmistelut mekaanisesti läpi.

Hän huokaisi ja käänsi selkänsä vanhalle louhokselle, joka oli aikoinaan ollut parilla sadalla työntekijällään Gotlannin isoin työnantaja. Muistot siitä ajasta tuntuivat yhä. Kummankin kalkkikiviunin kaksikymmentäviisimetriset savupiiput kohosivat taivaalle koko Bungenäsin maamerkkeinä. Ne seisoivat tiukasti vieretysten ja näkyivät kauas.

Mäellä johtajantalo katseli ympärilleen. Sen lisäksi jäljellä oli edelleen vanha kalkkikivilato, jossa työntekijöiden ruokala oli sijainnut. Nykyään se oli muutettu trendikkääksi ravintolaksi, joka tarjoi crossover-ruokaa tyylietoisille hipstereille.

Hän lamsi pitkin soratietä ladolle, jossa Simonin viisikymppiset pidettäisiin seuraavana viikonloppuna. Toistaiseksi varauksia voitiin vielä tehdä, sesongin aikana paikka oli pidettävä auki kesävieraille. Sisällä oli tilaa vain 45 asiakkaalle, mutta se riitti. Hän pitäisi tilaisuuden pienimuotoisena. Simon ei tieninyt mitään, juhlat tulisivat yllätyksenä.

Koko elämänsä Olivia oli taistellut pitääkseen yllä hienon julkisivun, kaiken piti olla täydellistä. Jokaisen tekijän, joka uhkasi sitä kuvaa, kaikki taipumukset pinnan halkeiluun hän hätisti

matkoihinsa, ennen kuin niistä tuli totta. Tehtävä ei ollut aina ollut helppo, mutta hän oli tehnyt kaiken voitavansa.

Olivia näki korkeiden savupiippujen kohoavan edessään. Ravintola oli täydellinen paikka juhille, sieltähän avautui näkymä merelle. Tuskantunteet rinnassaan hän jatkoi juhla valmisteluun kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Vaikka hän tiesi, että hänen ja Simonin oli käytävä käsiksi paljon tärkeämpiin asioihin, kun juhliminen olisi ohi.

*Mies ajoi autoa niin rauhallisesti ja hallitusti kuin pystyi Visbystä kohti Lummelundaa. Ei ollut varaa juuttua liikenne-ratsiaan. Hän kääntyi puoliksi umpeenkasvaneelle metsätielle ja pysäköi auton metsäaukealle. Paikka oli tarkkaan mietitty, tavallisesti kukaan ei kävellyt täällä, eikä autoa nähnyt läänin-tieltäkään.*

*Hän nosti ulos säkin ja vaatteet, joita käyttäisi myöhemmin. Nyt hän oli pukeutunut tavallisiin shortseihin ja neuleeseen, jottei herättäisi tarpeetonta huomiota.*

*Hän alkoi kävellä metsässä riuskasti pohjoiseen ja ylitti ajan mittaan tien. Toisella puolella hän ylitti lammasaidan portaan ja jatkoi jyrkkiä rappuja alaspäin rantakalliota. Reitti oli täydellinen käytettäväksi nyt, kun hän halusi päästä vaiivikkaa alas luolalle.*

*Hän kääntyi ympäri monta kertaa. Kaikki vaikutti rauhalliselta, silti hän tunsi adrenaliinin pumppaavan ruumiissaan. Hänen edessään oli pieni kävelysilta, hän ylitti sen ja kääntyi kohti luolansuuta.*

*Pensaikossa hänen vieressään rapisi. Hän säpsähti, mutta se oli vain lintu. Heti perään hän hypähti korkealle, kun villikaniini loikkasi polulle. Hermot olivat kireällä ja hiki valui selkää pitkin.*

*Pimeällä, alkuuperäisellä suuaukolla hänen oli väistettävä matalia kallioita. Varovasti hän laskeutui kyyryssä veteen, jota oli kertynyt kivien ja kallionlohkareiden väliin. Hän kahlasi eteenpäin ja yritti olla kompastelematta liukkailla kivillä.*

*Nyt hän oli melkein päässyt vahvalle teräsportille, joka tukki luolansuun. Siellä missä hän aikoi mennä sisään, oli kunnolla märkää. Hän totesi, että portti oli tavalliseen tapaan lukossa. Mutta sen ja maan välissä oli parikymmentä senttiä tilaa. Hän oli laskenut sen varaan, että pystyisi puristautumaan portin alitse.*

*Hän tajusi, että hänen pitäisi poistaa pohjalta suuaukon tukkivia irtokiviä. Hän laittoi säkin sivuun kallionulokkeelle ja aloitti. Minuutit kuluivat hänen poistaessaan pinnalta niin monta kiveä kuin pystyi. Hänen täytyi pitää kiirettä. Ei ollut varaa myöhästyä, hänen täytyi päästä perille täsmälleen oikeaan aikaan. Huolellisesti hän valikoi yhden isoimmista kivistä ja laittoi sen säkkiin.*

*Se sopisi täydellisesti hänen tarkoitukseensa.*

*Karin Jacobsson* vajosi hitaasti mereen, antoi sen ympäröidä itsensä. Häntä huimasi, kylmä vesi sai hänet melkein hengästymään. Myös hänen syntymätön lapsensa reagoi ja potkiskeli hänen sisällään. Oli nautinto tulla kauttaaltaan viilenne-tyksi. Viime aikoina hän oli ollut tavallista lämpimämpi.

Hän katsoi taivaalle, jokunen lokki lensi kirkuen ylitse. Kaukana merellä laiva lähestyi Visbyn satamaa. Vaikka vesi ei taa-  
tusti ollut kuin neljätöistä- tai viisitoista-asteista, hän jäi pinnan  
alle niin pitkäksi aikaa kuin pystyi. Hänestä tuli niin kevyt, pai-  
noton. Maha ei sinänsä ollut kovin iso, mutta toki se noudatti  
kasvukäyrää, kuten kättilö oli sanonut.

Hän yritti palauttaa mieleensä, millaista oli ollut edellisen  
raskauden aikana. Silloin hän oli itse ollut tyttö, vain viiden-  
toista vanha. Muistot siltä ajalta olivat hämäriä, hahmottomia.  
Tultuaan raskaaksi raiskauksen jälkeen hän oli kulkenut ympä-  
riinsä kuin tyhjiössä. Hänen ratsastuksenopettajansa. Vanhem-  
mat olivat vaienneet asian kuoliaaksi, eivät halunneet tehdä  
rikosilmoitusta. Saivat hänet antamaan lapsen adoptoitavaksi.  
Tyttären koko kasvuaikana he eivät pitäneet yhteyttä, mutta  
yli kolmenkymmenen vuoden jälkeen Karin oli päättänyt etsiä  
Hannan käsiinsä, ja he olivat tavanneet. Kohtaaminen oli häm-  
mentävä mutta hieno, ja he olivat jatkaneet yhteyden ylläpitoa,

nykyään he tapasivat monta kertaa vuodessa. Hanna työskenteli rakennusinsinöörinä ja asui tyttöystävänsä Kimin kanssa Södermalmilla Tukholmassa, ja hekin yrittivät tulla raskaaksi. He halusivat saada kaksi lasta ja olivat päättäneet, että Hanna saisi tulla ensin raskaaksi, koska hän oli heistä vanhempi, mutta toistaiseksi heitä ei ollut onnistanut useista koeputkihedelmöityksistä huolimatta.

Karinille oli ollut raskasta kertoa, että nyt hän itse, uskoma-tonta kyllä, oli tullut vahingossa raskaaksi samaan aikaan kun hänen tyttärensä taisteli päästäkseen samaan tilaan. Ja reaktio oli ollut voimakas, he eivät olleet pitäneet yhteyttä vähään aikaan. Mutta syksyllä lapsenmurhaajan takaa-ajon yhteydessä Karin päätyi hengenvaaraan, ja järkyttävän draaman jälkeen he olivat löytäneet toisensa uudestaan.

Nyt vauvan tuloon oli enää alle kaksi kuukautta. Karin oli juuri passitettu vasten tahtoaan sairauslomalle, vaikka hän voi erinomaisesti eikä hänellä ollut ylipäätään raskausvaivoja lukuun ottamatta sitä, että hänen salmiakinhimonsa oli yltynyt. Hän todellakin olisi halunnut jatkaa työntekoa, mutta sekä Anders että kättilö olivat olleet liikuttavan yksimielisiä. Ottaen huomioon, että hän oli jo yli viidenkymmenen oli paras olla ottamatta turhia riskejä.

Sillä ei ollut mitään väliä, että Karin oli suurin piirtein samassa kunnossa kuin kaksikymmentä vuotta aiemmin. Hän sai tyytyä vastedes vain lähtemään kotiin. Karin ei ymmärtänyt, miten hän kestäisi, tuli levottomaksi pelkästä ajatuksesta. Ja kaikki oli jo valmista ennen lapsen tuloa.

Vieläkään he eivät tienneet sukupuolta, siitä tulisi yllätys. Hänelle sillä ei ollut mitään merkitystä eikä hänen ymmärtääkseen Andersillekaan. Tällähän oli jo kaksoset, yksi kumpaakin sukupuolta. Karin tunsu vielä yhden potkun, ehkä se oli vasta-

lause sisäpuolelta. Ruumis oli kauttaaltaan viilentynyt, ja hän alkoi jäykistyä kylmän veden puuduttamana. Hän nousi ja alkoi hitaasti kiivetä maalle. Pohja oli kivinen, joten oli oltava varovainen. Hän kietoi froteekylpytakin ympärilleen, työnsi jalkansa Birkenstockeihinsa ja käveli takaisin talolle. Hän kuuli ruohonleikkurin äänen, näki Andersin kulkevan edestakaisin tontilla ja täyttyi rauhan tunteesta.

*Olivia kääntyi* pohjoiseen johtavalta isolta tieltä ja ajoi alamäkeen kohti Lummelundaa. Näin varhaisessa vaiheessa sesonkia ihmisiä ei pitäisi olla kovin paljon, hän ajatteli. Pysäköintialueella seisoi kuitenkin muutama yksittäinen auto ja turistibussi. Satunnaiset vierailijat liikuskelivat kahvilan, ravintolan ja Lummelundan luolan aularakennuksen välillä.

Hän nousi autosta ja hengitti sisäänsä alkukesän tuoksuja, raikkaan meren hieman kauempana ja kukkien, jotka kasvoivat niityllä parkkipaikan vieressä. Ilmassa oli lämpöä mutta hän kurottautui ottamaan takapenkiltä villatakin. Hän tiesi että alhaalla luolassa olisi viileää. Hän nousi portaat ylös sisäänkäynnille ja meni ostamaan lipun.

Kassahalli oli sisustettu kuin pieni museo ja nähtävyyksiä luolasta oli asetettu esille lasivitriineihin. Seinillä riippui mustavalkoisia valokuvia ajalta, jolloin kolme teinipoikaa olivat löytäneet luolan 1950-luvun alussa, ja kerrosta alempana vierailijat saattoivat katsoa filmin siitä, kuinka kaikki oli mennyt.

Keskellä huonetta seisoivat kaksi keltaista metallitankoa parinkymmenen senttimetrin päässä toisistaan osoittamassa, kuinka ahdas oli kapeimmillaan luolakäytävä, jonka läpi poikien oli kuitenkin onnistunut päästä. Myöhemmin reittiä oli



alettu kutsua Poikien käytäväksi. Muutamat nuoret koululaiset yrittivät hihitellen puristautua tankojen välistä.

Olivia lähti ulos ja nousi kiviportaat tasanteelle, johon ryhmä oli kokoontunut. Ilmassa tuntui heti odotus. Penkeillä ympäri pientä paikkaa odotti hopeahapsisia eläkeläisiä, muutama lapsiperhe ja ryhmä, jonka jäsenet tuntuivat olevan työtovereita jostain yrityksestä. Joukko espanjalaisia ihaili näköalaa äänekäästi huudahdellen ja otti valokuvia. Olivia tarkasteli muita osallistujia, hän laskeskeili heitä olevan parikymmentä.

Pian nuori opas ilmestyi paikalle, asettui kivimuurille luolan suljetun portin eteen, esittäytyi Petteriksi ja toivotti kaikki tervetulleeksi ennen kuin piti lyhyen johdannon vierailulle. Jokainen sai taskulampun, koska luolan valot olisivat sammukissa kierroksen aikana. Päivän viimeinen kierros tehtiin aina pimeässä erityisen jännityksen luomiseksi.

Sitten oli aika mennä sisään. Opas avasi portin, ja heidän edessään oli kiviraput ja alhaalla pilkotti maanalainen käytävä.

Olivia oli tullut tänne tarkistaakseen, mikä oli kierroksen taso ja oliko hyvä ajatus sisällyttää käynti Lummelundan luolassa viisikymmenvuotisjuhliin. Ryömiminen ympäri luolia oli kaikesta huolimatta yksi Simonin rakkaimmista vapaa-ajan harrastuksista.

Nyt matkalla alas maanalaiseen tunneliin Olivia kihelmöi odotuksesta ja unohti hetkeksi murheensa. Tästä tulisi todella jännittävää.